

Den sommer vi sang mellem bøgetræerne

Maria Persdatter

© 2025

Forlag: Hi Reader, Danmark, hireader.dk

Redaktør: Katja Berger

Korrektur: Vestergaard Litteratur

Omslagsillustration: Ekaterina Negovorina (Katenelin)

Omslagslayout og grafisk opsætning: Simon Zander, simonzander.dk

Tryk: Scandinavian Book, Aarhus

1. udgave, 1. oplag 2025

ISBN 978-87-94320-69-6

Det er ikke tilladt at kopiere fra denne bog uden tilladelse fra
forlaget. Det er tilladt at citere med kildeangivelse i anmeldelser.

MARIA PERSDATTER

**DEN SOMMER
VI SANG
MELLEM
BØGETRÆERNE**

HI READER

MANDAG

Esther-Liva

”Har du nu husket at pakke alle de ting, du havde skrevet på din pakkedisse?”

”Ja ja, farmor,” svarer jeg og strækker hals. Augustvarmen får stoffet fra min mørkegrå T-shirt til at klistre sig til punktet mellem mine skulderblade. Vi står på parkeringspladsen godt en kilometer syd for det sted, jeg skal campere hele ugen sammen med Mads-Emil og hans venner fra gymnasiet. ”Jeg har endda trippeltjekket.”

”Og har du ladet telefonen op?” Farmor sætter hænderne i siderne, så de mange armbånd rasler om det smalle håndled. Hun er iført sin hjemmehæklede blomstervest og stråhat. Ligner faktisk den af os to, der i virkeligheden skal på festival. Jeg ligner nok mere en, der er klar til at bestige en alpetop eller forsvinde en hel uge ind i junglen.

”Mm, også det. Jeg har nok penge på kortet, har regntøj med, ekstra sokker, og jeg skal nok passe på mig selv. Og så har jeg Mads-Emil.”

”Selvfølgelig har du det.” Farmor klemmer mig på skulderen. Selvom hun efterhånden virker ret skrøbelig, har hun altså stadigvæk familiens stærkeste jerngreb. Hun får øje på et eller andet bag mig, og smilet vokser, så ansigtet får endnu flere rynker. ”Når man taler om solen.”

”Hej, Anne!” Stemmen lyder anderledes, end når man er vant til at høre den på alle døgnets dumme tidspunkter over Messenger. Jeg vender mig om og træder direkte ind i min bedste vens favn. Selv når Mads-Emil bøjer sig ned, er han seriøst en bønnestage.

”Hej,” gisper jeg ind i hans svedige, sorte T-shirt og knuger mig til stoffet, ligeglads med at mine briller mases mod det ene øre

og næseryggen. Jeg har talt ned til det her øjeblik i dagevis, måske faktisk i ugevis.

"Fuck, hvor har jeg savnet dine dværgkrammere," mumler han med kæben mod min pjuskede, mørkebrune wolf cut.

"Det hedder altså en lille person," korrigerer jeg og træder et skridt tilbage med et smil på læben.

Farmor har vendt sin opmærksomhed mod et eller andet i sit rodede bagagerum og hænger nu halvt inde i bilen.

"Og hey, tillykke med nonbinær-statussen, eller hvad man nu skal sige. Er det sådan noget, alle ved efterhånden?" Han dasker mig let på skulderen og giver mig det der tandsmil, nogen sikkert vil fremhæve i en tandpastareklame.

"Ja, men det er sygt mærkeligt at bruge mine pronomener på tre forskellige sprog. They/them er jo nemt, ikke, for det ser man mange steder." Mine hænder suser rundt i luften, fagter her og der. Jeg fører en vildfaren, mørkebrun tot om bag øret. "Og så bruger jeg dey/demm, når jeg introducerer mig selv hjemme i Østrig, fordi tysk, you know. Men det er virkelig begrænset, hvor meget jeg hører mine pronomener på dansk. Måske kun lige, når jeg overhører mine forældre sige 'de'. Altså man når jo faktisk at tænke, shit, det er jo mig!"

Vi griner, og mit hjerte slår hårdt, fordi jeg virkelig ved, at jeg er i det allerbedste selskab, man overhovedet kan være, i den her uge. Det her bliver højdepunktet af min sommer.

"Har du husket solcreme?" spørger farmor med en gul tube i hænderne, der sikkert er ti år over dato.

"Ja, både til kroppen og en faktor 50 til ansigtet. Og aftersun. Jeg har det hele med," forsikrer jeg hende, men det er jo farmor, så jeg lader hende alligevel dumpe solcremen ned i IKEA-nettet oven i flasker af spiritus, et eller andet opblandet sukkersnask og øl.

"Hva' så, er du klar?" Mads-Emils stemme lyder allerede, som om den har været igennem et rivejern, selvom festivalen kun har

været i gang i mindre end et døgn. Det røde hår stritter i alle retninger, men han er stensikkert også kun lige vågnet.

”Mega,” svarer jeg og krammer farmor farvel. Hendes Red Door-parfume stikker i næsen, og det syntetiske garn fra den hækledede vest klør mod mine bare arme. Det føles helt rigtigt.

Hun giver os ekstra vandflasker med og triller så ud fra parkeringspladsen i sin gamle Ford med en stor forureningssky hængende efter sig, som et rigtig dårligt forsvindingsnummer i cirkus.

Mads-Emil hoster. ”Skal hun ikke snart have en bil fra det her årtusinde?”

”Det er ret sygt, at hun har en bil, der er ældre end os,” fnyser jeg og trækker min propfyldte vandrerygsæk op på ryggen. Den er købt specifikt, fordi en plus size-vandrers på Instagram anbefalede den og lovede, den kunne spændes om mine former.

”Fik I sat campen op et godt sted?” spørger jeg og tager IKEA-nettet med øl og ungdomssprut, som farmor og jeg har gættet os frem til, at man nok drikker i Danmark, når man er 19.

”Jeg ved godt, at du vil være moderne og individuel, ikke, men jeg vil også hjælpe lidt,” siger han og tager IKEA-nettet ud af mine hænder. Dåserne og flaskerne klirer mod hinanden, da han svinger nettet over sin skulder.

”Mh-hm,” svarer jeg og ser mig for, inden jeg træder ud på landevejen, der vistnok er lukket for trafik, men man ved jo aldrig. ”Hvordan har de første 24 timer så været?”

De fleste mennesker ankom i går, så der er kun os og tusinde af træer på begge sider af asfalten. En skade skratte et eller andet sted i buskadset, og jeg når lige at forestille mig, at det virkelig bliver en fredelig telttur.

Så begynder lyden af en tung bas og trompeter at skære sig igennem skovfreden. Det her er måske også mere, hvad jeg faktisk ville forvente af en uge på festival i Danmark.

”De har virkelig været gode! Hey! Du skulle have set Saksen, Adames og Lehmann i går!”

Mads-Emil virker så begejstret, at han næsten går sidelæns for at kunne holde øjenkontakten med mig. IKEA-nettet svinger gentagne gange ind i min overarm, når han vender sig lidt for meget og næsten træder sig selv over tærne, før han igen finder sin bane.

”Det var lige så intenst som en 100-meter sprint til OL. Altså, det starter jo klokken tolv, hvor der bliver råbt GO, og så løber folk for livet for at få en plads. Det er det rene kaos. Synd, at du ikke var med, for det er virkelig sjovt at opleve! Celle og jeg chilled med alle vores ting, mens de andre løb for livet med en presenning for at claime et område.”

”Er det ikke lidt snyd?” Rygsækken er til den tunge side, så jeg strammer den ekstra ind til kroppen. Jeg har nok sokker med til to uger, hvis ikke mere, men hellere have for meget end for lidt.

”Nej, nej. Det er en del af kulturen. Så må folk jo bare løbe stærkere, ikke? Vi fik i hvert fald en ret god plads sådan midt i det hele. Ikke i nærheden af stinkende toiletvogne eller et sted, hvor folk pisser i det frie.”

”Okay, ad. Det sætter jeg så også pris på,” fniser jeg og glæder mig virkelig over, at vi skal dele telt frem til på søndag og bare indhente alt det forsømte, siden vi så hinanden sidst.

”Jeg kan stadig ikke fatte, at du er her. Du kommer til at elske mine venner! Det plejer at være så sjovt.” Mads-Emil giver mig sit allerbedste, store hvalpesmil og kører en hånd igennem håret, så det stritter endnu mere.

Jeg griber fat om stroppen på min rygsæk. Smiler, men med kinder, der strammer lidt for meget. Det er altid virkelig anstrengende at skulle lære nye mennesker at kende, for hvor meget og hvor lidt kan man tillade at fylde i en eksisterende gruppedynamik?

Mads-Emil og jeg er jo verdens mest umage vennepar, der kun går op, fordi vi går helt tilbage til dengang, hvor vi boede på samme vej og var på samme børnehavestue. Det var nemt, og selvom meget i livet er blevet meget kompliceret siden da, er vores venskab stadig simpelt.

”Så bare for at få det på det rene, ingen af jer bruger jeres fornavne?” spørger jeg og strejfer IKEA-nettet. Jeg kan åbenbart heller ikke holde mig til min egen bane. Vi er to satellitter ude af kurs.

”Niks. Det er vi for seje til,” driller han og hanker op i IKEA-nettet. ”Altså, gutterne og jeg kalder bare hinanden ved efternavn. Det er en gammel fodboldting. Det hænger ved.”

”Så de kalder dig Thomsen?”

”Thomsen, Thomse. Det afhænger af, hvor seriøse de er. Men det er nok mest Celle og Saksen, der siger Thomse.” Han svinger IKEA-nettet over den anden skulder og kører den trætte skulder rundt i cirkler.

Mit øjenbryn skyder op under mit klistrede pandehår. Esther-Liva er et mærkeligt navn, mine forældre kombinerede, fordi de ikke kunne blive enige om hverken Esther eller Liva, men Celle og Saksen er seriøst værre.

”Og hvorfor har de navneord?”

”Aner ik’. Jeg tror faktisk, at pigerne allerede kaldte hinanden det, da de startede på gym.” Mads-Emil bliver ved med at hankes op i IKEA-nettet, men han vil absolut ikke give det tilbage til mig.

Blandingsskoven tynder ud, så motorvejen pludselig føles meget tæt på.

”Fejrer I så stadig, at I er færdige med gym-livet, eller hvad?”

”Altså, vi har ikke huerne på længere, men vi skåler da stadigvæk på, at vi er færdige. Det er bare sygt mærkeligt, at man ikke længere skal sidde på skolebænken, synes du ikke? Hvad gjorde I egentlig i Østrig?”

”Altså, jeg var med i byen én aften, men det var egentlig også det. Mor og far tilbød faktisk at købe en dansk studenterhue, så jeg havde et minde og et symbol for at blive færdig, ikke?” Jeg rynker let på næsen ved tanken. ”Men det er jo bare en hat, som ingen i Østrig har nogen tilknytning til, inklusive mig.”

De sidste træer langs vejen ophører og erstattes af telte på begge sider, hele vejen op til motorvejen til venstre og hele vejen ned til søen til højre. Den ene højtaler sluger den anden, selvom det stadig er først på dagen. Folk må virkelig være i stand til at drikke længe, hvis de skal holde sig på samme niveau fra nu til midt om natten.

”Velkommen til KærligHeden,” introducerer Mads-Emil, stikker armene ud og laver en piruet om sig selv, så flaskerne klirrer mod hinanden i IKEA-nettet.

Fanny

Synes godt om fra **_signeee og 43 andre**

Laust1997 KærligHeden brænder, klap i dine hænder

”Ej, Fanny! Væk med den der.” Emme får telefonen ud af mine fingre, så Instagram-postet af Laust forsvinder ud af mit synsfelt.

Emme er så tæt på, at vandet drypper fra hendes mørke bryster, centimeter fra at give mig en ufrivillig motorboat-oplevelse. Jeg modtager et dømmende morblik, inden hun rækker telefonen tilbage. ”Jeg troede, det her var en Laust-fri ferie. Det var din egen idé, remember?”

Hun slanger sig på et forvasket håndklæde fra en tur i Canada, hvorpå der står *Frankly Scallop, I Don't Give A Clam*. Emmes krop fylder generøst pladsen på håndklædet, stor som hendes sprudlende humør.

På min anden side bladrer Bjørk i en illustreret roman, stænket af øl, lunken rom and who knows what. De spidse skuldre er godt grillet, selvom Emme har smurt hende ind i faktor 50 flere gange. Bjørk bliver ved med at køre de samme lyserøde totter om bag sit venstre øre, men en lille brise leger djævel og puster totterne tilbage foran synsfeltet.

”Altså, jeg står stadig ved den idé,” fnyser jeg og mærker i et splitsekund skyldfølelsen, der så småt sår sig selv i min mavesæk. Skubber den til side. ”Men derfor kan jeg vel godt tjekke, hvad folk har gang i? Det kom bare op i mit feed, ik’? Jeg var altså ikke i gang med at stalke ham.”

Uanset hvor meget jeg prøver at være i min strong-independent-

woman mentalitet, drages mit blik mod søen, vi soler ved. For billedet, Laust lige har postet, er jo taget *lige dér* på badebroen. Måske er han her stadig et eller andet sted?

Jeg tager en dyb indånding og holder den nede i lungerne, selvom luften så gerne vil ud igen. Scanner badebroen og strandarealet for Laust, men der er bare fremmede fyre med krøller, ingen der virker velkendte.

Hvorfor kan Skanderborg Festival være så stor og samtidig så lille, at vi allerede render rundt på de samme få kvadratmeter? Emme, Bjørk og jeg har bevidst plantet vores lille tremandslejr på campingarealet KærligHeden, fordi Laust med sikkerhed ikke vil bo blandt efterskoleelever og gymnasiestuderende, for 'det er han altså blevet for gammel til'. Men badesøen vil han åbenbart gerne besøge.

Fuck.

Jeg ved ikke, hvad jeg vil gøre af mig selv, hvis han pludselig dukker op her.

"Ja, men nu er manden jo også fri til at gøre, hvad han vil. Han er et lukket og slukket kapitel, mus. Blokér ham nu, du skal videre. Det sidste, han fortjener, er din opmærksomhed," prædiker Emme. Hun finder sine briller ved min hofte, fisker et strikkeblad op af sin blomstrede mulepose og begynder ivrigt at bladre igennem strikkeopskrifter af norsk strik, grydehandsker og tehætter.

"Enig," tilføjer Bjørk uden at fjerne blikket fra de sort-hvide, tegnede sider. Hun vifter bare med sine nylakerede, lilla tæer.

Vinden leger endnu en gang med Bjørks hårtotter og får vandspejlet til at sitre på søen, inden det igen viser sig fra sin mest sommerlige side. Det knastørre græs prikkes mig i fodsålerne og skriger efter det regnvand, vi har manglet hele juli. Men lige i den her uge er det okay, at temperaturen nærmer sig de 30.

Så må vi bare drikke lidt mere, hvilket vistnok er det mantra,

jeg kommer til at leve af hele ugen. Jeg sipper i hvert fald af min rom og cola. Gør det totalt, fordi jeg er i godt selskab, og ikke, fordi jeg ikke lige kan komme på noget bedre at gøre, nu når Laust er i mine tanker igen.

Folk bliver ved med at skubbe og kaste hinanden i vandet, så det sjasker til alle sider. En løbsk volleyball slår smut over det tørre græs. En mand med dreadlocks spiller Ed Sheeran-sange, mens hans kammerater sender en joint rundt. Selv herfra kriller den søde, krydrede duft i næsen. En gruppe af piger, umuligt gamle nok til at købe spiritus, vælter rundt i vodkaflasker og filmer en eller anden TikTok-dans, og alligevel er det lidt, som om stemningen ikke smitter bare den mindste smule af på mig.

Jeg er fikseret på Laust, der stadig klistrer til mine tanker. Det er kun to uger siden, jeg endelig fik sat en stopper for forholdet, selvom det allerede havde været råddent i måneder. Utroskab kan åbenbart gøre ondt og stadigvæk være tåleligt nok til, at man ikke bare skrider med det samme.

Med rommen prikkende på tungen kan jeg akkurat trække mig selv ud af trancen og adlyde Emmes ord. Eller ...

Min finger svæver over bloker-funktionen i et par lange sekunder. Egentlig har jeg lyst til at gemme telefonen væk og gøre det på et andet tidspunkt, men det er jo netop det, der skete med 'jeg vil gerne slå op'-emnet stort set hele sommeren. Da jeg endelig fik det sagt, kunne jeg ikke længere mærke, om det føltes rigtigt eller forkert.

I stedet knytter jeg mig til meninger som Emmes, der hiver mig op og fortæller mig, at Laust var en lort, og at jeg fortjener bedre, selvom jeg ikke rigtig længere kan visualisere, hvad 'bedre' er.

Jeg trykker alt luften fra lungerne ud igennem mine sitrende næsebor og trykker på knappen Bloker **Laustisintheair** og andre konti, vedkommende måtte have eller oprette, mest fordi Emme stadig hænger hen over min skulder.

Det giver mig en underlig følelse i maven, og jeg kan ikke helt vurdere, om det er i lethed eller fortrydelse. Jeg skyller følelsen ned med endnu en slurk lunken rom og cola. Det bløder i hvert fald noget op indeni.

Bjørk klapper sin bog sammen og sætter sig op med sådan en ihærdighed, at det candyflossfarvede hår svinges om på ryggen. Endnu en Grøn Tuborg knappes op, og perler af lys øl hænger i mundvigen, da hun tager en slurk.

”Nå, hvordan var vandet så, Em? Føler du dig smittet?”

”Du bliver sgu da ikke smittet af at pjaske rundt i en sø,” ler Emme og retter på sin vandmelonmønstrede bikiniunderdel, så en lille tanline kommer til syne på den mørkebrune hud. Hun finder faktor 50 frem af muleposen og rækker den til Bjørk for nok tiende gang i dag. ”Honey, du skal have mere solcreme på. Har Fanny ikke været efter dig?”

”Jamen, jeg vil også være brun.” Bjørk snupper alligevel faktor 50-tuben og klemmer overdrevent en hvid klat ud, så der er solcreme nok til en hel Bjørk. De optegnede, pastellilla øjenbryn hæver sig, og pailletstjernerne er ved at drysse af den blege pande. ”Og altså, en gang imellem kommer rygter fra sandheden, bare så du ved det. Der er så mange klamme typer, der plasker rundt i den dér sø i løbet af ugen!”

”Fordi havnebadet er så meget bedre?” spørger jeg og håber, at Laust kan fejes væk under glemmetæppet, hvor han hører til.

”Havnebadet har ikke lækre jyder. Just saying.” Emme tager de store cat-eye-solbriller på, udstråler selvsikkerhed som altid og ænser hverken komplimenter eller dømmende blikke fra de forbipasserende.

I deres øjne er jeg stadig bare Fanny, så jeg suger den forestilling til mig. Prøver at leve op til det, den her tur skulle være, inden den pludselig blev til noget andet. Prøver virkelig bare at være en af de tre veninder fra Storkøbenhavn, der har været trofast Roskilde-

gænger, siden vi fyldte 16 år. Måske købte vi billetter, fordi vi skulle være her med Laust og mine venner fra antropologistudiet, men det her er bedre, ikke? Nu er det bare mig, Bjørk og Emme, præcis som det var engang, inden man pludselig skulle til at være rigtig voksen.

Jeg tager endnu en slurk af min rom og cola, har virkelig brug for bare at mærke et eller andet, der føles rigtigt. Min hjerne har brugt hele sommeren på at øve sig i at overtænke de samme tanker igen og igen, uden en retning, og selv når den prøver at slå fra, mestrer den sine dårlige vaner.

Bjørk skruer op for *Malaga* på sin ødelagte iPhone, til lydstyrken ikke kan komme højere op. Sangen er lidt af en jydemagnet, for manden med dreadlocks stopper med at spille Ed Sheeran. Hans kammerater lader jointen brænde ud. TikTok-pigerne stopper deres dans, og i fællesskab stemmer alle i, da Thomas Helmig synger 'Jeg lukker mine øjne i Aarhus'.

Men fuck Aarhus, fuck Laust, jeg er lige her. Det prøver jeg i hvert fald virkelig at mene, da jeg tænker tanken, selvom den lander på et hult sted.

Jeg løfter min plastikflaske, med alt for meget rom og alt for lidt cola, i vejret, mest for at demonstrere mod mit tankemylder. Jeg kan godt.

Bjørk slår øldåsen mod min plastikflaske, og siger:

"Havnebadet har heller ikke os i den her uge, for vi er sgu samlet i Jylland. Og skål for det."